

4750.

Тревожи ме един проблем нелек:
Защо за свой агент във старо време
Избрал е Господ-Бог човек-пелтек,
Щом е могъл и друг човек да вземе?

Пелтекът бил известният Мойсей,
Записал първи Божите скрижали
И някогашен първи чародей,
Евреите когото „свят” назвали.

А с правилото свое „Зъб за зъб!”
Той всички други правила измести,
Дори на рая свят обърна гръб
И предизвика праведни протести.

„Обичай ближния си!” на Христос
Завинаги остана под въпрос.

4751.

От равномерна некадърност страда
Управата във нашата страна,
За некадърност дава се награда
На властващ мъж и властваща жена.

Началниците често се сменят,
Но постанства некадърността,
А също на послушниците нравът -
Да бъдат всички верни на властта.

Във тази интересна обстановка
На политически алъш-вериш
Потребна е акробатичност ловка,
Да оживееш и да устоиш.

А притежаваш ли талант такъв.
След време може и да станеш пръв.

4752.

*La gloire est le resultat de l'addaption
d'un esprit avec la sottise nationale.
(Ch. Baudelaire "Journaux intimes")*

Умът е сам на себе произведен,
Но в случай, че е съчетан успешно
С обществения ред международен,
Той славата поражда безпогрешно.

А този ред, освен на суетата,
На глупостта е също свидна рожба
И с блясъка на дворцова позлата
Краси общокултурната изложба.

Умът за глупостта дали е липса,
С която тя по навик процъфтява,
Щом клетките ѝ от особен тип са
И ѝ придават сила да забравя?

Свидетелствам и то най-отговорно,
Че радва се на щастие безспорно.

4753.

Защо победата на Идеала
Е свързана със неговата смърт,
А неговата плът недоузряла
Изчезва в хищната подлунна твърд?

Това явление закономерно
Повтаря се със дни, години, век,
Но с упование неимоверно
Опитва да го отмени човек.

Душата му поражда идеали
Един от друг по-хубави на вид,
Но щом с победа са се увенчали,
Те покосени са от демон скрит.

И може би ще трябва по традиция
Да питаме Народната милиция.

4754.

Бог от всички други Рени,
Да я отличи,
Вля в очите ѝ зелени
Хиляди лъчи.

С блясъка си тя разпръсна
Лепкавия мрак,
Щастието ни възкръсна
И засвети пак.

А Земята се отърси
От беди и граях,
Никога за да не търси
Договор със тях.

С нея злото изпреварвам
И във чудесата вярвам.

4755.

Щом шеф - бивш продавач на дамски дрехи,
Изпепели един прекрасен град,
Отворен беше пътят за успехи
На всеки овластяван психопат.

Наглед нормални никаквици дребни
Лудеят, завладеят ли властта,
И задълженията си служебни
Заместват с многошумна нищета.

А с атомните бомби съчетани,
Самите те превръщат се във взрив
Пред взора на умниците, призвани

Да се погребват в своя свят красив,
Не виждайки, ведно със всички нас,
Прииждащия бързо кобен час.

4756.

При комунизма няма неутралност,
„Не си ли с нас, естествено си враг,
С каквато и да си националност,
Под строй върви със аления флаг!”

В ГУЛАГ на север бяха основали
Международен мълчалив конгрес
Лица, повярвали, но не разбрали,
Как се тълкува Идеалът днес.

„До минус петдесет по Целзий
Полагай кротко ползотворен труд,
Пренасяй дървеса, скали и релси

И се моли на бога с име Студ,
Във случай, че те пренасочи в ада,
Да бъде в някоя гореща сграда.”

4757.

*Едномиллионната Българска комунистическа
партия беше обявена за престъпна.*

На мрачния ноември в ден десети
Грамада вдигна се от партбилети

И комунисти с партбилет в ръка
Го хвърляха с „Проклет да е ЦеКа!”

Тях дълго топлеше ги Идеала
На Партията, вече оредяла,

Но щом в душиците им взеха връх
Инстинктите на корабния плъх,

С билетите грамадата нарастна
И се превърна в сграда първокласна,

Където да се помещава съд,
На Правдата за да ехти гласът,

Но после работата се разсъхна
И всеки грешник кротко си отдъхна.

4758.

*And Nature triumphs, as the Tyrant
dies. (G. Byron, Poetical works, Vol. I)*

По силата на някаква прокоба
В Земята няма липса на тирани,
А Господ грижата поел е Роба
За миг без господар да не остане.

Тирани раждат се по всяко време,
Потискат като плевел обществото,
Проклинаме ги с „Дявол да ги вземе!“
Но невъзможно е да секне злото.

Природата обаче ги обсебва,
Обсипва ги уж с благодатни грижи,
В обятията свои ги погребва,
За към Отвъдното да ги придвижи.

Последните им ласки са от нея,
А хората ги скриват в мавзолея,

4759.

Как хубаво изглежда, че Читателя
Дарен е с правото да не чете -
След прочит на речта на Председателя
Той запознат е със какво не ще.

Поезията, вечна, ненадмината,
Изчезнала е заедно с Орфей,
Сега за да се вихри из Родината
Свободен стих със герба на Морфей*.

Ще са ли сънните му заместители
Признание за творчески недъг,
С които днешните Парнаски жители
Затворени са във порочен кръг?

Едва ли ще е редно ако кажете,
Че за това виновни за тиражите.

*Морфей – бог на сънищата.

4760.

Безспир не ви ли стряскат безподобните
Умения да се държат на власт
Най-некадърните и неспособните
Чрез помощта на изборния глас?

Не ги възпира никак очевидното
Отсъствие на умственост у тях,
С успех замествано от приповдигнато
Хвалебствие към празния стомах.

Това превърнало се е в традиция,
Тя изключенията не търпи
И пази ги чрез бдителна полиция –
Учителка на гладните тълпи.

А те към всяко просветено мнение
Изпитват обяснимо отвращение.

4761.

Щом половината ни население
Обхване на предателите броя,
До пълното народно затъмнение
Остават само няколко завоя.

Грядущето е пълно със събития,
Които няма кой да предприеме,
А думите увисват без покритие
В пространството, останало без време.

Тук всичките човеци са повлечени
От взрива на взаимната ненавист
И на задружна самота обречени
Под покрива на ненаситна завист.

Статистиката се провиква: „Жалко!
Останах със един народ по-малко”.

4762.

От любовта животът блика,
Но злобата е по-велика!
Какво ли с нея не започва,
Особено на местна почва!

Любов цъфти и прецъфтява,
Но злобата навек остава
И даже бързо се разраства,
Сред обществото за да властва.

Във парламентите се влива,
Там е могъща, вечно жива,
Дори намерено е средство
Да се предава по наследство.

И всеки бърза чак до гроба,
Да се снабди с безплатна злоба.

4763.

Във този свят прекрасен честността,
Освен че свързана е със прослава,
Безспирно, също като младостта,
Не може да расте, а намалява.

Сама изчезва лесно, яко дим,
Не се продава, нито се купува,
Тя е с особен дух неуловим
И в безтегловността свободно плува.

Отписват я, но никога съвсем,
Защото е способна да се връща
Чрез някакъв загадъчен подем,

Обаче не в една и съща къща,
С напразен опит във един момент
Да се внедри във действащ парламент.

4764.

На политическия бит-пазар
Навред цари приятно оживление
Откакто цар е вече господар
В републиканските ни поселения.

Прииждат депутат след депутат
И всеки носи надпис на гърбината,
За цифри с колко нулички отзад
Готов е да си продаде родината.

На правото престъпните жреци
Стъкмяват тук поредна коалиция
В чест на обединените крадци,
Чиято власт е станала традиция.

Един ден, че ще бъдем сити.
На теб благодарим, царю честити!

4765.

Какви ли не поети тук се трупат
С различни теми - по абонамент,
Но невъзпят до днес остава трупът
На българския славен парламент.

Аз славя прелестните му подбуди
Да бъде важен, работлив и жив
И вредом да доказва, че се труди
За свят неимоверно справедлив.

Смъртта отне му всичко без стомаха
И без завидния му апетит,
Чрез който идеалите изтляха,
Но той все пак е с безупречен вид.

А всеки продължава да се пита:
Кога ли тайната ще е разкрита?

4766.

Омайващо големи са размерите
На разширяващата се Вселена
За вас, решили да намерите
Във нея знак за слава споделена.

Дали ви забелязва тя в действителност
Вас, вождове, със звания „велики”,
Укрили се в сияйна незначителност
И свързаните с нея политики?

За вас това, което е безсмъртие,
Е нещо като кратък миг за нея,
И вместо най-сърдечно да покърти я,

Ще я накара само да се смее
„На тези зли космични буболечки,
Които правят се на важни клечки.”

4767.

Щастливи сме всички с души оцветени
Във ярък партийно-правителствен цвят,
Край вожда велик сме единно сплотени
И всеки се чувства честит и богат.

Да можем свободно да служим на вожда
За нас е най-важният вид свобода,
А той във замяна чрез правда опложда
Живота на верните свои чеда.

Спокойствие властва навред из страната
И времето спира, замряло за миг,
Да чуе как бодео шумят знамената
Зовейки по име водача велик.

Водач и народ се прекрасно разбираме
И с обич редовно си го преизбираме.

4768.

*Не пожелавай дома на ближния си; не пожелавай жената на ближния си, (нито нивата му) **нито роба му, ни робинята му, ни вола му, ни осела му.***
(Десета Божя заповед)

От Бог е робството благословено,
Но все пак заповед гласи:
„На теб е свише строго забранено
На чужди роби господар да си!

Жена на ближния, нито ослица
Не пожелавай, нито чужд предмет,
Не присвоявай нивга чужда пица
И в рая ти от мен ще си приет!”

Това показва безупречно ясно
Защо робовладелческият строй
Е управление най-дълговластно
И трайно в този свят – и твой, и мой.

А само някой богохулник смахнат
Желае този строй да е премахнат.

4769.

Приспивни хапчета за съвестта
Отдавна се намират на пазара...
Кое от тях се радва на честта
В сън най-дълбок най-бързо да я вкара?

Предимство, мисля, трябва да дадем
Без колебание на Идеала,
Той, съчетан със празния корем,
Е сила, много съвести приспала.

Убийства оправдава с леснина
Във името на чакащо блаженство
И няма на планетата стена,
Да спре стремежа му към съвършенство.

На бъдещето славно в подготовката
Най-важна е обаче дозировката.

4770.

*Войната е удобно поле за
статистически изчисления.*

Аз жертвите поставям най-отпред,
След тях щастливата тълпа на живите
И най-накрая данните безчет,
Запълнили простора на архивите.

Различна от останалите две,
Тук всяка група има своя истина
С надеждата да трае векове,
От всякакви неистини пречистена.

Историята без любов и страст
За факт приема само документите
И обработка ги за всички нас
С безмозъчната сила на процентите.

А Шопенхауер пише в сънна скука,
Историята че не е наука.

4771.

За Нищото е свята цялостта,
То никога не се дели на части
И в своята безкрайна пустота
Не иска да допусне други власти.

Светът отскоро се обогати
Със негови експерти – нищолози,
Науката за да ни извести,
Че ще върви по нови коловози.

Възникна не един научен труд,
Задълбочен, превдив, оригинален,
Направил автора навред прочут
И от дъха на гения погален.

Дори за Нищото се днес твърди,
Че то нов Космос може да роди.

4772.

Успяхме в много битки със стихииите,
Но срещу себе си в нито една
И вековете нека са съдиите,
Ведно със безпристрастната луна.

А позата на самопоражение
Ни сочеше навремето Сократ
И според всенародното решение
Виновен за това той бе признат.

Не ни помогна нашето старание
Старинната молитва „Отче наш”
Да ни спаси от грешни колебания
И вдъхне във душите ни кураж.

Навън в света каквото и да става,
Борбата вътре в нас ще продължава.

4773.

Чрез филмите човек съпреживява
И минали, и бъдещи събития,
С чиито ужаси се забавлява
По Божя воля, без кръвопролития.

Той вижда цели градове, взривени
От живописни ядрени експлозии
И жертвите, за миг изпепелени,
А той далеч от всякакви угрози е.

Навярно в него се таи надежда,
Че те, когато гръмнат във действителност,
Отново ще успее да се врежда
Чрез собствената своя незначителност.

Тогава е възможно той да схване
Как от лъжите трябва да се брани.

4774.

Чиновници, а не мореплаватели
Владеят българския параход,
България по дяволите пратили,
На котва те държат го цял живот.

Край нас минават морските течения,
Но лъжат ни, че плуваме напред,
Дори творци с продажно вдъхновение
Се кичат с титла „корабен поет”.

Отвътре и отвън ръжда разяжда ни
И миналото ползваме за щит
Със вярата във някакво възраждане,

Но образът му в бъдното е скрит,
Където според изгледите строги е
Превръщането ни в археология.

4775.

Огромната машина на тирана
Човеци всякакви по план поглъща,
Да ги обезличава е призвана
И всичките еднакви да ги връща.

Те имат общо име „членска маса”
И тя със умственост не се зарежда
Без оглед на народност или раса,
А с образ, който вождът им отрежда.

Със дълг е заменена Свободата
На Изтока във вечната матрица,
Където припознават я за свята,
Но само като спяща хубавица.

И затова на мен не ми е чудно,
Че със тирана се воюва трудно.

4776.

Навред добре уплашените хора
Градят търпението на народа
И раждат, вместо славата, позора
На мамещото бъдеще пред входа.

Историята систематизира
Усърдно свърхголемите запаси,
Не ги превръща в искрометна дия,
А в средство за борба със съвестта си.

Разпределени сме в невзрачна група
И в робствата са нашите патенти,
Сами понявга стягаме си клупа
Пред вождове, царе и президенти.

А на надгробнието за венец
Ще ни поставят надпис „първенец”.

4777.

Освен с омразата към Свободата
Тиранинът се слави с любовта,
Която той изпитва към децата
Със изкреност на истински баща.

С какво се хранят, не го занимава,
Но той държи юздите на глада,
Това детенцето не го съзнава,
Родителите му обаче – да.

Със снимки ярки, ведри, многоцветни,
Самият ще се увековечи
С дечицата прекраси, малолетни,
Пред тях дори врагът ще замълчи.

Със себе си ги мами всеки път,
Пораснат ли, ще го обезглавят.

4778.

Почти е невъзможно да не срещна,
Вървейки без посока из града,
Застиналите в гордост безутешна
Починали отдавна господата.

От паметниците ме наблюдават
Те, хората с лакирани лица,
Доказали, че силен им е нравът,
С премахването на жени с деца.

А жертвите нормират и размера
На фигурите славни от метал
И тази връзка искам да измеря
Чрез двоен или троен интеграл.

Кръвта, известно е, вода не става,
Но лесно се във бронз превъплъщава.

4779.

Да търсиш с подкуп своите права
Е правило във нашата държава,
Целоподкупна тя е затова
И по-целоподкупна ще да става.

По ценоразпис плащаш за услуга,
Която ти се пада уж по щат,
Системата една е, няма друга,
А ако има, то на Онзи свят.

Оплакванията ще се приемат
Пред служба от типа „Арменски поп”
И там обаче на рушвета кремът
Ще улеснява сделките до гроб.

По дефиницията приблизителна
Той благодарност е, но принудителна.

4780.

Пари – за нас са концентрат от щастие
И от нещастие за мнозинството,
Което е под тяхното всевластие,
Залъгвайки се с вярата в „Спорт –тото”

Раздават титлите „Сиятелства”
Със обещания за дни честити
И „Снемащи вината обстоятелства”
На всички преуспяващи бандити.

Дори водачите им влизат в клещите
Без оглед искат ли или не искат
И вие няма как да не се сещате
Къде по-късно ги отправя рискът.

Полека с постепенното натрупване
Се готвят за всеобщото подкупване.

4781.

Поскъпна оптимизмът много рязко,
Прибра се в Министерския Съвет,
За да избегне близкото фиаско
В обятията на народа клет.

Крепят го само групата велможи,
Поели благините на властта,
Способни да дерат по девет кожи
С пленителна усмивка на уста.

За тази жизнерадостна способност
Водачите са пример най-добър
Как весело подготвя се задгробност
След срещата със техния сатър,

Той съвестно се справя със задачите,
Размахван добродушно от палачите.

4782.

Потребностите от жестокост бяха
Засищани със безпощадна стръв
А после да превземат те успяха
Света с излишек от пролята кръв.

Убийството по малките екрани
Днес шества в лесно предсказуем строй
И с ненормалност зрителите храни
Чрез вярата в убиеца-герой.

Тук паметници му се посвещават,
Представят го на кон със меч в ръка,
С безсмъртие обилно го даряват,
Защото лял е кръв като река.

Един въпрос се носи над Земята –
Защо се стреля във училищата?

4783.

In international стихотворения
Откривам аз *important* улеснения -
Богатството на няколко езика
Измежду редовете техни блика.

Маймуните ще търсят *opportunity*,
А китаристите ще дърпат струните
Във съпровод на песен древно нова
От списъка на Лили Иванова.

За бедните ще има *generosity*
И *bonnes chaussures* ще се дадат на босите,
А всички ще узнаят *molto* лесно

Zu leben могат хората съвместно,
Докато *patientia*-та *nostra*
Ще изпълнява ролята на мостра.

4784.

Товарите от робски теглила
Един след друг прииждаха на смяна,
Но въпреки че вдигнахме чела,
Покорството пред низостта остана.

Отдавна лостовете на властта
Се дават на поредния отпадък,
Съгласен да се раздели с честта
В замяна на живот, служебно сладък.

Покорно славим тези същества
На живо и по цветните портрети,
Ценим за мъдра празната глава,
Във тяхно име даваме обети.

И низостта предсрочно възвисяваме,
И себе си успешно принизяваме.

4785.

Актьорско майсторство е задължително
За хората, владеещи властта,
За да извършват всичко омерзително
Във името на справедливостта.

Те в храма на Лъжата са апостоли,
Могъщи са като самия грях,
А Правдата в килера са залостили
Да заучава химна „Златен прах”.

И злото рециклират безостатъчно
Пред погледа на целия народ,
Доброто в състояние зачатъчно
Са обявили за ненужен плод.

За техни вечни гордост, чест и слава,
Промяната измамна продължава.

4786.

Изследвам заразените от власт
В съвременното ни средновековие
И техния самоуверен глас,
И тяхното премъдро празнословие.

Увлечени във управленска стръв,
Те не съзнават своята незначителност,
Владее мислите им „Аз съм пръв!”,
Останалото е въпрос на бдителност.

Чрез бдителност укрепва се властта,
Тя нейна майчица е и настойница,
А липсата ѝ тук и по места

Веднага я превръща във покойница,
Петелът щом като изкукурига
И сепнатите хора кажат „Стига!”

4787.

Изпитвам страх от „олицетворение” –
Красиво опакована лъжа
Със конституционно измерение,
Която да ни заблуди можа.

Бил президентът нейният представител,
На липсващото ни единство страж,
На любовта народна подуправител
И непосредствено до Бога наш.

Отколе ние сме се договорили
Враждебни да са нашите души,
Обятията свои сме разтворили,

Врага си всеки за да удуши
С надеждата, че все пак някой ден
Ще се окажем с членство във Шенген.

4788.

Чрез неправоподобната реалност
Червеният терор си уреди
Приют сред не една националност
И там остави кървави следи.

Жестокостта е невъобразима
За непредубедения човек,
Не може да допусне, че я има,
От него ако тя е надалек.

Но дойде ли, тогаз е късно вече,
Трошат се кости, вадят се очи
И никой на това не ще попречи,
Защото всеки пред ЦеКа мълчи.

А щом отmine времето тревожно,
Умът твърди „Това е невъзможно.”

4789.

Да се зарадвам не умея вече
На министерски ведри обещания,
Във вярата ми нещо се пресече,
Макар и може би без основание.

От доста петилетки ми се казва,
Че аз живея сред благополучие,
Министърът това го забелязва,
Но моят образ с вид на гладно куче е.

Станáх неразговóрчив, даже мрачен,
Изгубих усета за честно щастие,
Сега съм непрокопсаник невзрачен,

Заседнал в родното народовластие,
Все недоволен, че ми липсва хляб,
За благоденствието свое сляп.

4790.

Човек, когато сменя своя бог,
Обикновено някой му помага
Това да се извърши в кратък срок
Със помощта на здравата тояга.

Във нашата поробена страна
Стомахът бе сред мамещите знаци
Как българи със древни имена
От глад превърнаха се в потурнаци.

Доказаха си после верността
В Батак с незабравимите кланета
И тъй по сила на Жестокостта
Са първенци сред цялата планета.

Жестокост ще се пише с буква главна,
Защото е отдавна богоравна.

4791.

Стремяхме се към правото на глас,
А днес от правото си се отказваме,
Какво ли случило е със нас,
От зло ли по-голямо се предпазваме?

Над двадесет партии ни днес зоват
Със подсладените си обещания,
Към щастието ни посочват път
И чакат нашето предпочитание.

Но ледени са нашите сърца,
Дълбоко сме потънали в безверие,
Преситени сме още от деца
Със политическото лицемерие.

Напразно е осъдена душата
Да досънува чакана разплата.

4792.

Той с два паспорта е вместо с Родина
И безотечественик се зове –
По някаква неведома причина
Патриотизмът срянан е на две.

Гласува и за двама президенти
Със преклонение и със любов,
А член на два различни парламенти
Избран да бъде също е готов.

Но някога във хода на прогреса
Ако, не дай Бог, бран се обяви,
Тогаз с военновременна намеса
Той в два затвора въшки ще лови.

Така по изключение работи
Законът с всички двойни патриоти.

4793.

При комунизма нямаше приятелства,
Разделяха ни истини неказани
И според всички важни обстоятелства
Те бяха със предателства белязани.

Бе нещо непонятно (за оплакване!),
Когато група от петима жители
Във разрез със нормалното очакване
Бе с никакви ДеСе-осведомители.

Приятелствата мними се разпаднаха
Веднага с отлива на комунистите
И хората потайно се прокраднаха

Контакти да потърсят с архивистите,
За да узнаят кой с кого е бил
И кой кого пред ДеСе е топил.

4794.

От своята старателност затиснати,
Спецслужбите уплашени се спряха,
От хилядите граждани потиснати
Те всъщност щедро заблудени бяха.

Огромна куп незначещи подробности
Започват безпощадно да ги давят,
А те не разполагат със способности
Със тях закономерно да се справят.

Така делата им напълно по марксистически
Лишават ги от нужната възможност
И те естествено, диалектически,
Са вече своя противоположност.

Остава по закон неумолим
Утехата от новия режим.

4795.

Успешно „Оплаквателната книга”
Ни служеше вместо арменски поп,
Та недоволството да не достига
Размери на всемирния потоп.

Там чезнеха като във черна дупка
Тъгите на съграждани безчет,
Излъгани при някоя покупка
Или обидени от местен кмет.

Измамата, нормално, бе двустранна,
Но от страните нямаше протест
И смяташе се за проява странна
Ако за отговор пристигне вест.

Оплакването, то се подразбира,
Чрез книгата се неутрализира.

4796.

*Концентрационните лагери-
Позора на Двайсти век.*

Когато Ловеч, Куциян и Белене
По повод някакъв се споменат,
Потръпват всички граждани и селяни
И в къщи бързат да се приберат.

От слънчев удар там се мре през зимата,
Човек забравя, че е бил човек,
А и смъртта е най-необходимата
Почивка след безправен труд нелек.

Побоят там е повседневна практика
За надзирателя с душа на вълк
И той това нарича профилактика
Във името на горд обществен дълг.

А селищата с праведност позната
Да си очистят искат имената.

4707.

Възторгва ме редът във трибунала,
Това е съд, закономерно твърд,
Страната за задача му е дала
Единствен вид присъда, тя е смърт.

При него няма време за разследване
И данните събира в кратък срок,
Не е необходимо събеседване,
Над него съдия е само Бог.

Но Бог не се намесва по традиция,
Защото с вечностите е зает
И дал е на военната полиция
Знак, че ще пази неутралитет.

А трибуналят като своя жертва
По брой една дивизия зачертва.

4798.

За отказа от лична свобода
Съветът е да не шумим безспир,
То е беда, безспорно е беда,
Но е беда, която ражда мир.

Началничета със надменен тон
Отравят устрема ми за живот,
Но аз приемам всичко със поклон
И сам си слагам на врата хомот.

Покорството владее този свят
И всек някому е подчинен,
А хората уверено мълчат,
Пореден за да преживеят ден.

Но с тази истина трагикомична
Борбата може да е само лична.

4799.

Представата за Царството небесно
Е близка до представата за рая,
Посмъртно там живеее се чудесно
И от детинство аз това го зная.

Но днес се питам: ангели крилати
Как припкат в безвъздушните простори?
Нали според законите познати
Това не може жива твар да стори?

Какво те дишат и с какво се хранят,
Отходните места къде са скрити,
Сезонно как от болести се бранят
И как стои въпросът със парите?

За всичките подробности отвъдни
Познанията са, уви, оскъдни.